

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales

In Quibus Vniuers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

6. De eisde[m] Militaribus ordinibus certæ aliæ quæstiones tractantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

ra: nec distinguitur, ab Ordine Sancti Iacobi, qui est in Regno Castellæ, & ita olim erat vnus tantummodo: Verum vbi Portugallia sese à Castellâ seiuinxit, ac diuisit, diuisus etiam Ordo est, eodem tamen vestitus genere, Cruce, & Regula vitur, quibus Milites S. Iacobi in regno Castellæ.

Florentiæ à Cosmo Medice, Magno Thuscæ Duce instituta est Militia S. Stephani, sub Regula S. Benedicti: & Pij Quarti auctoritate Pontificia confirmata, anno Salutis humanæ 1562.

Cap. VI.

De eisdem Militaribus Ordinibus certæ aliæ quæstiones tractantur.

Primò queritur, quonam iure Templariorum Ordo ille, quem supra nominavi, fuerit euerfus, ac penitus extinctus? Historici sanè multi, literis prodiderunt nobilissimi, & ditissimi huius Ordinis excidium, quorum alij damnant, alij verò probant, alij in dubium vocant. Nam quidam iure deletos Templarios scribunt, ob impiam Religionem, ob nefaria flagitia, & turpia quedam, & oblecta illorum vitia, denique ob læsæ Maiestatis crimen. Sic Platina, in vita Clementis 5. Polydor. de inuentoribus rerum lib. 7. cap. 5. Volat. comment. lib. 21. Aemil. de rebus Francorum, lib. 8. Gaguin. lib. 7. de rebus Franc. alij verò tradidere, eos Philippi Francorum Regis auaritia, & iniquitate infantes damnatos. Ita Iacobus Moguntinus, Sabellicus, Nauclerus, Io. Boccacius. A Ibericus in Dictionario lit. T. ait: Ordo Templariorum euerfus fuit tempore Clementis Quinti, instante Rege Franciæ: & sic audiui ab vno, qui fuit examinatus testium, & causa, contra iustitiam: & mihi dixit, ipsum Clementem, hoc protulisse, etsi non per viam iustitiae potest destrui, destruat per viam expedientiae, ne scanda aliquid charus filius noster Rex Franciæ. Hæc ille ad verbum: sed potuit ille examinatus testium, & causæ decipi. Referam breuiter quid scripserit illorum temporum scriptor, Ioannes Villaneus lib. 8. cap. 92. historiæ Florentinæ: à quo Antoninus par. 3. historiæ lib. 21. cap. 1. S. 3. & alij acceperunt. Cum Pictauis Clemens V. commoraretur Philippus Francorum Rex, vulgo cognominatus Pulcher, aulicorum suggestionibus adductus, & spe lucri permotus, Templariorum Ordinem accusauit: initium mali ortum est, à Priore Montisalonis, in agro Tholosano, & Noffo, exule Florentino: quorum hic à Priore Parisiensi multorum criminum reus fuerat in carcerem coniectus, ille ob hereseos, & scelerate, ac perditæ vitæ crimen susceptus iudicio Magistri Templariorum perpetuo carceri addictus. Hi duo, de libertate, ac vitæ solliciti, crimina confinxerunt, ob que Ordo Templariorum Christiano nomini, ac Reipublicæ vitis deleteretur: ipsi verò è carcere emissi infelici vitæ exitu perierunt. Noffus enim ob aliam causam à Carissime strangulatus interijt. Prior prodicione necatus est. Cum perditissimi homines crimina inaudita commenti essent, viros maxime pios accusarunt. Accusationis capita, Procurator sicuti Regi, ad Regem scripta Pictauis misit, que ille avaritia motus, pro veris habuit: delatoribus libertate, & venia donatis, à Pontifice Clemente Quinto, cum adhuc Pictauis esset, impetrauit, vt totius Ordinis Templariorum euerfionem polliceretur, vna literarum significatione, tota Franciæ comprehensum, & sicuti Regius in eorum fundos, possessiones, ac se mouentes, mobilesque res manum

iniecit. Lutetia Magister templi Iacobus Mola Burgundus cum quinquaginta annorum equitibus socijs captus, & in carcerem traditur. Arguebatur hereseos, impietatis, fidei cum Turcis Christiani nominis hostibus iniuri, nefarie & auerse libidinis, contemptæ Crucis, & Christi Domini imaginis spuro, lotio, & pedibus scaldatis, læsæ Maiestatis, honoris, qui Virgini Dei Genitrici, & superius sanctisque eeli habitatoribus debetur, abiecti, & tandem religionis Christiane penitus abnegate. Quæstione habita sepe tori nihil huiusmodi de se, & de socijs confessi sunt, quin infantes sese proque Templarios equites constantissime testabantur. Macerati longo carcere quinquaginta sex, totidem modicè distantibus paucis alligati, ac lento igne rosti sunt: professi infantes se mori, amici, & consanguines eorum frustra momentibus, vt ipem venie, si crimen agnoscerent, & faterentur, ab rege propositam amplecterentur. Supererant quatuor, Iacobus Mola, frater Delphini Principi Viennessium, Hugo Peraldus, & cuius nomen Historici, non prodiderunt, quidam olim Regiæ gazæ custos. Hi Pictauis vinciti, ad Pontificem, & Regem trahiti sunt. Vbi proposita vitæ esse, & impunitate, aliquid de se confessi Lutetiam redactum duobus Cardinalibus misit, qui euerfionis decretum à Pontifice factum publicè recitarent, & vincitos de se confessos aliqua pena multarent. Praeforibus Templi Virgini, ex Theatro id Decretum Cardines vincitis presentibus, & circumfusa ingenti multitudinè recitari iusserunt. Ibi Iacobus Mola Magister templi ad supplicium productus, & proposita vitæ esse, si qua in custodia passus de se suisque socijs fuerat, nunquam quaque confessus veniam publicè peteret, falso silentio negavit omnino veræ esse, que de Templariorum heresi, & alijs criminibus recitata essent: Ordinem illum esse Catholicum, iustum, & sanctum, & se dignum extremo supplicio, paratumque id subire, & vltro deponere, qui vitæ dulcedine, impia de se, ac socijs, Pontifice, & Rege suadentibus Pictauis confessus esset. Ergo nunc, inquit, supremis rebus meis, cum locum mendacio dari nefas sit, ex animo verèque favor me ingens in me meoque socios scelus admisisse, qui in gratiam, quorum minime decuit, & spe vitæ impia flagitia, & scelera ad tormenta eminentis summi Ordinem meum de Christiana Religione optime meritum: nec mihi nunc vitæ opus est precaria, & nouo super vetus mendacior retineat. Dimissa concione, vinciti, in terrem carcerem retruduntur, quos Rex ad supplicium productos lento igni torrerit iussit, Mola, & frater Delphini constantissime supplicium perulere. Nam rogo impositi, & admoto paulatim igne primoribus pedibus, ad experimentam scelerum confessionem ne tunc quidem cum reliquo corpore deposito, vitia fædo nidore torrerentur, ab huius orationis constantia delictauerunt, aut mutata mentis nullam significationem prebuerunt, illa tantum voce edita, que ab omnibus audiretur, Templariorum Ordinem Catholicum esse, iustum, & sanctum. Peraldus verò, & ille olim Regius Uexellor presentis supplicij metu perterriti, affirmarunt veræ esse, que ceeram Rege, & Pontifice de Templarijs protulissent: qui solutis vinculis dimissi, infelici postero die vitæ exitu absumpti perierunt. Noctè supplicium secuta, Monachi aliqui Religiosi homines Mola, & Delphini Viennessis veluti sacros Martyron cineres colligere, Hæc ex Ioanne Villaneus. In possessionem bonorum Templariorum Regius sicuti iuit, rebusque se mouentibus atq; mobilibus à fisco retentis, quæ solo cõtinerentur Pontificis decreto, S. Ioannis Hospitalarijs equitibus assignata sunt. Quid ergo hic dicendum ad propositam quæstionem: fuerunt ne Templarij iure damnati, In Castella, Salmantica, vt re-

fert Ioannes Mariana de rebus Hispaniæ, lib. 15. cap. 10. vnde cum Episcoporum conuentus est habitus: de Templarijs quæstione agitata, & causa cognita pro eorum innocentia pronuntiatum est, cõmuni Patrum suffragio, ad Pontificem Romanum, reiecta totius rei summa deliberatio est, & ea contra Patrum decretum valuit. Moguntia i-tidem in Germania, vt testatur Naclerus in Chronico volum. 2. generat. 4. 4. & narrat Aemil. de rebus Francorum lib. 8. frequens Patrum confessus habitus est, vt iussa Pontificis de Templariorum causa ageretur. Hugo cum viginti Ordinis sui socijs Militibus in eum conuentum irrupisse fertur, & clara voce testatus, si quid grauius in eum Ordinem esset decretum, se Pontificem Maximum, Clementis successorem appellare. Ferocia, & metu eorum deterriti Patres, bono animo eos esse iusserunt. Clemente certiore litteris facto, ius de integro querendi, & statuendi Archiepiscopo Moguntino demandante, causa Templariorum cognita est. Patres eos crimine liberos, ac proinde innocentes suis suffragijs iudicarunt. At in Viennensi Concilio Generali coram Pontifice Romano, causa Templariorum cognita, decretum est, vt eorum nomen, & Ordo penitus è medio tolleretur: seuerum, ac durum decretum quibusdam visum est. Aliorum iudicio verisimile est, nec ea delicta in omnes prouincias peruasisse, nec singulos contaminasse, & Templarios aliqua ex parte insonites fuisse, & Põtificem, vnã cum Concilio Patrum iuxta allegata, & approbata in iudicio, sententiã tulisse, qua capitis cõdemnari iure potuerunt: & Regem (quod etiam Gallici Scriptores confitentur) lucri auditate, & aulicorum assentationibus deceptum, cõficta fortassis aliqua improborum hominum mendacis crimina, pro veris habuisse. Defendunt à calumnia, & crimine Templarios Villaneus, Antonius, Albericus, & alij: sed eos Romani Pontificis sententia, Concilij Viennensis decretum, fama frequens, communis ferè omnium sensus damnat. Ego longè multo probabilius existimo, eos iustis de causis damnatos fuisse. Non enim verisimile est, Romanum Pontificem totum eorum Ordinem, sine iusta causa, penitus delensisse. Documentum maximum datum vniuersis, sed præsertim sacra professione religiosa vitæ hominibus consecratis, vt similem perfidiam deuitent, improbitatem defugiant, peccandi occasiones præcidant, & opes, viresque suas magis integra probitatis opinione, quàm re alia curè quam maxime conseruandas.

Secundò queritur, quænam origo, & causa fuerit Ordinum Militarium in ecclesia Dei, & quando primum vnusquisque eorum Ordinum fuerit institutus, & propagatus, & quis inter eos sit primus, & quis secundus, & quis deinceps? Respondet, Urbem Hierosolymam, cum iam anno 1199. bello sacro esset recuperata, trium Religiosorum Ordinum institutionum causam, & originem extitisse: ij autem fuerunt Hospitalarij, seu Hospitalenses Sancti Ioannis nomine appellati. Templarij, atque Theutonici: nam antea Christiani Ecclesiæ latinæ, permittentibus Aegyptijs, & Saracenis Urbis Hierosolymorũ dominis, prope Domini sepulchrum Cœ-

nobis duo construxerant, vnum viris, alterum foeminis excipiendis, qui sepulchri dominici visendi gratia, eò confluxerant: eaque domicilia nomini B. MARIAE Virginis, & B. MARIAE Magdalene dicauerant. Recepta Hierosolyma, ingens Christianos omnes sepulchri visendi cupiditate incelsit, Et cum ea cœnobis infinita hominum vndique confluentium multitudini nõ sup-peterent, hospitalis domus est addita, & in ea sacellum extructum S. Ioanni Baptistæ sacrum, & non vt alij putant, Sancto Ioanni Eleemosynario Patriarchæ Alexandrino, qui re vera fallitur, vt constat ex formula, qua professionem religionis milites emittunt. In eo igitur loco ex redditibus vtriusque cœnobij ijs, qui sepulchrũ adissent, ægotantibus res necessariæ subministrari sunt captæ, & Rector qui Cœnobij curam gereret institutus: qui deinde post aliquot annos vnã cum socijs suis habitum Religionis assumpsit; & hi postea rei militaris studio suscepto, peregrinos aduersus Saracenos tuebantur, & proinde Milites Hospitalarij, siue Hospitalenses, & Hierosolymitani, aut Sancti Ioannis nomine vocari cœperunt: atque hi Religiosorum Militum fuere omnium primi, cœperuntque circa annum 1106. à Honorij II. auctoritate anno 1124. confirmati sunt.

Præst toti huic ordini Magister, qui vocatur Magnus Magister, fuere Magistri in ordine hæcenus. 51. vsque ad Hugonem de Loubenx. Inter eos fuerunt duo S. Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & Magistri ordinis, vnus electus, & factus Cardinalis à Sixto. III. alter à Sixto V. habet Magister annuos redditus ad onera sustinenda in viginti vnã, aut viginti duabus Commendis ordinis, quæ idcirco dicuntur Commendæ Magistratiles. Habet locum tenentem, vel Vicegerentem. Constat totus Ordo octo linguis; hoc est, octo nationibus: nam Ordo Linguas appellat Nationes. Linguae sunt, Prouinciæ Alueriæ, Franciæ, Italiæ, Aragoniæ, sub qua Cathalonia, & Navarra continentur: Angliæ, sub qua Hibernia, Alemanniæ, sub qua Vngaria, Boemia, & Dacia intelliguntur: & Castellæ Legionis, & Portogalliæ. Post Magistrum sunt octo Dignitates, siue octo Baiulini Conuentuales, siue Capitulares, Magnus Commendatarius, Mariscallus, Hospitalarius, Admiratus, Magnus Conseruator, Turcopolerius, Magnus Baiulius, & Magnus cancellarius. Deinde sunt cæteri Commendatarij, qui dicuntur Priores, & Castellanus Empostæ. Porro Baiulini dicuntur administratores prædiorum, & rerum, quæ sunt ordinis.

Deinde Gelasio II. Apostolicam Cathedram tenente anno 1118. Templarij Milites Hierosolymis etiam esse cœperunt; qui quidem iuxta Christi sepulchrum commorantes, Christianos eò peregrè profectos hospitiõ excipiebant: exceptos armis accincti, per templa, & sacra loca comitabantur, ac deducebant, vt omnem Terram sanctam tutò viserent ac perlustrarent. Cuius pij officij auctores fuerunt nouem; qui quod in parte ædium Templi habitarent, Templariorum nomen inde sumpserunt. Eorum Ordo approbatus est ab Honorio II. anno Domini 1129.

Tertius ordo Sacrae Militiae, qui dicitur Theutonicorum Sanctae Mariae, ad Hospitalarios, & Templarios additus aduersus Saracenos, est institutus circa annum 1160. Nam eo tempore Germani aliquot viri, qui in Vrbe Hierosolyma, in quam Dominici sepulcri visendi gratia conuenerunt, Italarum & Francorum pietatem, & charitatem amulati; hospitem domum, & sacellum Sanctae MARIAE dicatum edificarunt, ad Theutonicae nationis homines excipiendos, & contra Saracenos defendendos. Coeperunt sub Alexandro III. anno 1164. Sed auctoritate Celestini Tertij anno 1192. confirmati fuerunt. Sunt enim hi Templariorum Regularum pariter, & Institutum professi.

Anno itam Dominicæ Incarnationis 1164. auctoritate Alexandri III. confirmatus est ordo Militum Calatrae. Hi consilio & opera cuiusdam Abbatis Cisterciensis, eum ordinem instituerunt: defenderunt enim contra Mauritanos, Arabes, siue Saracenos oppidum Calatrauam, quod Templarij Milites deseruerant, Saracenorum impetum minime sustinentes. Vnde imitari sacram Hospitaliariorum, & Templariorum militiam, sese tribus Religionis votis DEO obstrinxerunt ad pugnandum contra Saracenos. Summus totius ordinis Magister annum redditum percipere solebat trecentorum millium aureorum: & ordo potest & debet, vt Hispania Regi inferuiat, ad bella mittere equitatu trecentorum militum Religiosorum. In Prouincijs Castellana, Aragonensi, Valentina habet quas vocant Commendas, vt testatur Franciscus Rades de Andrada in Chronico ordinis cap. 9. centum & tres. Et eodem teste c. 32. habet beneficia. Ecclesiastica, qui Prioratus dicuntur, tredecim: Dignitates quinque post Magistrum ordinis, videlicet Commendatarium Magnū, Clauigerū, Priorem Conuentus, Sacristam Magnum, & Praefectum fabricae. Prior, qui Conuentui Calatrae si praest, est veluti generalis Parochus, curā habens omnium eorum, qui sunt ordini subiecti. Habet priuilegio Romani Pontificis, insignia & iura Episcopi, quibus vitur in conuentu, & alijs Ecclesijs ordini subiectis, vt testatur praedictus Auctor Franciscus de Andrada, c. 7. Beneficia Regularia ordinis dantur Clericis professis religionis: qui vocantur Priores, aut Vicarij, aut Rectores, & alij Cappellani. Rectores habent curam animarum in ijs oppidis, quae sunt ordini subiecta.

Anno 1175. Religiosus ordo Militum S. Iacobi ab Alexandro Tertio confirmatus est: qui paulo ante Calatraensem ordinem fuerat institutus: non autem vt tradidere quidam, regnante Ramiro huius nominis primo in Regno Legionensi, nec item regnante Alphonso Magno, vt alij voluerunt. Nam in ipsa Constitutione Alexandri Tertij aperte dicitur, eum ordinem esse ante paucos annos fundatum, & erectum: praesertim cum instar Hospitaliariorum Templariorum Militum ad defendenda oppida Christianorum in Regno Legionensi, & Castellano contra Saracenos institutus esse videatur. Fuerat tamen multis annis ante hunc ordinem instituta sodalitas quaedam eorum, qui Sancti Iacobi nomine sodales vocabantur: vnde factum

est, vt quidam putauerint, ab eo tempore ordinem huiusmodi militum coepisse, vt Franciscus Andrada in Chronico ordinis annotauit, Magister ordinis annuo redditum percipiebat trecentorum millium aureorum, & ex toto ordine possunt, & debent ad bella progredi trecenti equites Religionem professi. Habet item ordo in prouincijs Castellana, Aragonensi, Valentina, Legionensi commendas octoginta tres, teste Francisco Rades de Andrada in Chronico ordinis, & praeter Commendatarios constat alijs multis equitibus Religionem professis, & Clericis ducentis. Ad Magistri electionem, & creationem conuocantur tredecim Commendatarij Equites: & ideo hi dicuntur habere Dignitatem in ordine. Eos conuocandi ius, & auctoritatem habet Prior, qui praest Conuentui, qui est principalis sedes ordinis: & is olim fuit inter duos Prioratus, quos habet praecipuos hic ordo, videlicet Sancti Marci in Regno Legionensi, & Vclesij in prouincia Toletana, vter eorum haberet praedictum ius, & auctoritatem. His Prioratibus sunt subiecti alij conuentus. Habet duos Commendatarios Magnos, vnum in Castellano, Alterum in Legionensi regno.

Anno Domini 1320. creatum ordinem equitum in Lusitania a Dionysio Sexto Portugalliae Rege, qui vulgo dicuntur nomine CHRISTI, Ioannes vigesimus secundus, sua auctoritate confirmavit. Munificentia Regis habuit initio, quo est primum fundatus & institutus is ordo in Portugallia Commendas sedecim, teste Garibai in Chronico Regum Portugalliae in vita Dionysij Regis. Viget hic ordo tantum in Portugallia, habet quinque Dignitates post Magistrum ordinis, nimirum Commendatarium Magnum, Clauigerum, Priorem Magnum, Sacristam, & Praefectum fabricae, vt idem Autor proximè nominatus refert.

Anno Domini 1176. vel paulò ante ordo, Militum Alcantarae institutus esse memoratur, cum rerum in Castella Alphonso huius nominis octauus dominaretur, & Fernandus itidem Rex huius nominis secundus, Legionense Regnum teneret. Habet hic ordo teste Francisco Andrada, commendas triginta nouem, habet item Commendatarium Magnum, & Clauigerum.

Montesiae sacra Militia constituta fertur a regis Aragoniae auspicijs in Valentina prouincia, & Ioannis xxii. auctoritate anno Domini 1317. confirmata; instituta est aduersus Mauros, qui Valentina littora infesta reddebant: ceteris sacris Militijs in Hispania Regum auxilio, & beneficio fundatis: censu quidem & opibus tenuior, sed virtute bellica non inferior. Porro in ordine Calatrae fuerunt, teste Francisco Andrada, Magistri vigintinouem. Et auctoritate Innocentij Octauij Ferdinandus Rex Catholicus, factus est perpetuus Administrator Ordinis, & tunc coepit ordo, non per Magistros, sed per reges Hispaniae Administratores perpetuos gubernari. Nā auctoritate Adriani VI. perpetua administratio Ordinis coniuncta est, cum regali dignitate regum Catholicorum Hispaniae. In ordine S. Iacobi fuerunt Magistri, vnum, & quadra-

ginta.

ginta: In ordine Alcantaræ fuerunt triginta sex, & auctoritate eiusdem Adriani VI. factum est, ut ait Franciscus Andrada, ut Catholicus Rex Hispaniæ, sit perpetuus Administrator horum duorum Ordinum eodem modo, quo est Ordinis Calatrauz.

Anno 1561. auctoritate Pij Quarti confirmatus est religiosus ordo Militum S. Stephani, sub regula S. Benedicti viuentium, à Colmo Medice Florentino, & Senarum Duce creatus: Cuius ordinis Magister est Dux ipse Florentiæ. Porro instituta est hæc sacra Militia instar aliarum, quæ in Hispanijs, & alijs in locis erectæ fuerant ad fidem, & religionem Christianam contra hostes tuendam, & ad loca maris Mediterranei à Turcis, & Saracenis defendenda. Et Dux ipse annuos redditus, & alia bona ordini concessit, ex quibus commodè milites sustentarentur, & viuerent. Ex bonis itidem militum plures fundatæ, erectæ, & constitutæ sunt, quæ vocantur Commendæ. Nam ipse Dux Florentiæ, à Pio Quarto impetrauit, ut qui sua sponte vellent, ordini bona relinquerent, ex quibus Commendæ auferrentur. Veniunt præfati ordinis milites nigra veste cum cruce rubra: Commorantur Pisis, & insulam Helbam, suæ fidei, & custodiæ commissam habent.

Tertio queritur, An Simonia peccatum committatur, in admittendis equitibus ad prædictos Sacrorum militum ordines, vel ad habitum ordinum suscipiendum, vel in conferendis, vel in permutandis, deponendisue annuis ipsorum ordinum redditibus, quæ Commendæ dicuntur, pretio dato, & accepto? Sunt enim qui id negent; Primum, quia, ut supra diximus, prædicti ordines militares, non sunt absolute, & simpliciter religiones, ergo quamuis pretium detur, quo quis in ordinem cooptetur, Simonia minime committitur. Deinde, quia annui redditus, qui militibus commendantur, non sunt proprie Ecclesiastica beneficia, sed subsidia, & quasi stipendia, & alimenta militaria: ergo quamuis pretio conferantur, permulentur, deponantur, redimantur, nulla inde contrahitur Simonia labes.

At verior est opposita sententia, nempe, Simonia crimen eos incurrere, qui hæc pretio hinc inde dato, & accepto faciunt. Sciendum est, huiusmodi Ordines aliquos, quod attinet ad milites, etsi proprie, & simpliciter Religiones non sint, auctoritate tamen Pontificia multis Ecclesiasticis privilegijs, ac immunitatibus gaudere; ut constat tum ex Constitutionibus, tum etiam ex Litteris, & Privilegijs Pontificum Romanorum, quibus sunt ab eis approbati, confirmati, auctiq; & propagati: quo fit, ut Simonia labe inficiatur ingressus in aliquem horum ordinum militarium, dato, & accepto pretio, cum eiusmodi ingressus adiuncta, & annexa sibi habeat iura, & privilegia multa Ecclesiastica. Item, si pro susceptione habitus militaris, pretium detur, vel accipiat, Simonia committitur, quia habitus susceptio dat ius ad multa Ecclesiastica privilegia, & immunitates ordinis. Ergo si supremus ordinis magister, aut Præfectus, vel Administrator perpetuus, pecunia aliquem in ordinem suum admittat, incidit in Simonia crimen. Item, si pecuniam, ut pretium accipiat ex hoc, quod an-

nuos certos redditus ordinis, quæ Commendæ dicuntur, alicui conferat; item, si pretium accipiat, ex hoc, quod pensionem in certis quibusdam redditibus impositam, iuxta ordinis statuta alicui prædictis Militi cõcedat. Nec miles cõmendatarius auctoritate propria, sine Magistri consensu potest redditus sibi Commendatos, cum redditibus alterius militis commutare. Rursus, si tacite pecuniam accipiat ex hoc, quod commutat suos redditus, hoc est, Commendam, cum redditibus, hoc est, cum Commenda alterius, Simonia peccatum admittit.

Iure tamen potest ipse ordo pensiones imponere in ipsis commendis ad onera ordinis sustinenda: quia hoc nihil aliud est, nisi reservare certam pensionem fructuum, qui ex commendis percipiuntur quotannis. Potest Ordo cõmendas diuidere, minuere, augere, multiplicare, coniungere, prout communi totius religionis bono iudicauerit expedire. Hoc enim concessum est huiusmodi ordinibus auctoritate Romanorum Pontificum. Quæres, quid sit iudicandum de ijs, qui pecuniam accipiunt pro precibus, quibus primum aliquem virum rogant, ut eius suasionem, prece, rogatu, & opera Magister, aut perpetuus ordinis Administrator alteri religionis habitum, aut certos annuos redditus concedat? Respondeo, Simonia crimen committi, si precium detur ei, cuius est religionis habitus, vel redditus conferre, quoniam precium datur, & accipitur pro habitu, vel redditibus obtinendis. Et quia vna cum habitu, vel redditibus, siue Commendis certa iura, & privilegia Ecclesiastica acquiruntur; ideo in eis est aliquid spirituale. An verò Simonia contrahatur, si detur pecunia pro precibus, quibus per intermedios precatore, curat quis habitum ordinis, vel Commendam obtinendam, aut reuera eam impetrat, non est, cur in præfati dicamus. Sed de hac quaestione alio in loco commodius differemus.

Quarto queritur, An matrimonium ratum, & non cõsummatum dirimatur per solemne votum, quod faciunt Sacri milites S. Ioannis? *Sot. in 4. d. 27. q. 1. a. 4. & lib. de iust. 7. q. 5. a. 3.* videtur docere non dissolui: nam primum dubitat, num per huiusmodi votum dirimatur, sed postea censet non solui, eo quod putat religiones militares non esse verè, & simpliciter religiones. Sed *Nauiar. consil. 1. de conuers. coniugat.* docet per huiusmodi votum dirimi. Et ita dicendum est, quia reuera, est solemne votum religionis approbatæ. Et huiusmodi milites solemnem professionem approbatæ religionis emittunt. Et ita aliqui referunt in Hispania Consilio virorum sapientium quoddam matrimonium ratum, & non consummatum iudicatum fuisse, ut solummodo quod vir religionem S. Ioannis fuerat solemni voto professus. Nec obstat, quod Romanus Pontifex possit iustis de causis concedere, ut miles religionem professus, uxorem ducat: quoniam, ut ante dixi, potest solenne votum religionis iusta de causa relaxare, & tunc religiosum à religionis vinculo soluit. Nec propterea sequitur, ut quis simul duas uxores habere queat, quia matrimonium ratum, & non cõsummatum solum est, per solemnem religionis professionem, per quam quis spiritualiter moritur.

Quinto queritur, An præter religiosos, & sacros equitum ordines iam supra memoratos, sint alij ordines? Respondeo esse alios ordines, qui nullo modo sacri religiosi sunt, sola videlicet regum, & Principum auctoritate instituti, nulla Romani Pontificis approbatione confirmati, & propterea istis nullis Ecclesiæ privilegijs potiuntur, nisi ijs, quæ habent speciali Romani Pontificis beneficio. Qui quidem equites vulgò Torquati dicuntur, eo quòd torquæ aureum deferant collo dependentem. In Anglia Eduardus Rex anno Domini 1350. pia quadam æmulatione ductus, certum quendam Equitum Garteriorum, numero sex, & viginti ordinem creauit, quorum princeps erat ipse Rex Angliæ. Vtuntur cœruleo pallio, & crus sinistram cingunt infra genas funiculo fibulato, gemmis, & auro ornato: à quo habitu, nomen datum est toti ordini: nam GARTER Anglica lingua significat per seculum; in eoque scribunt Gallicis verbis: VITPERETVR QVI MALE COGITAT. Cuius instituendi ordinis causam, & originem taceo, tanquam vulgò notissimam.

Paulo ante in Francia Rex Ioannes instituerat ordinem Equitum, quibus vulgò nomen erat Equites stellæ, eo quòd in pallio stellam depictam gestarent, in qua erat scripta hæc verba: MONSTRANT REGIBVS ASTRA VIAM. Erat enim ordo tribus Magis regib. dicatus: hic tamè ordo extinctus est.

Sub idem tempus Amedius VI. Comes Sabaudie erexit ordinem Equitum, ab Annunciatione B. Virginis nomen sortitum; torquem aureum isti pendentem è collo deferunt, laqueis quibusdam, & quatuor literis identidem in sculptis F. E. R. T. quarum literarum sensus est: Fortitudo Eius Rhodum tenuit. Est enim hic ordo institutus in memoriam Amadei I. Comitis Sabaudie, qui fortiter Rhodum Insulam contra Turcarum impetum defendit: è torque collum circumdante pender Imaguncula Annunciationis B. Virginis.

In Hispania anno 1363. Alphonus Rex Castellæ regis Ferdinandi filius, Brugis instituit ordinem Equitum sub hoc vulgari nomine. DELABANDA cuius ordinis Princeps, & Magister erat ipse Rex: gestabant hi Equites pannum rubrum tribus digitis latum, quem instar stolæ, qua Diaconi vtuntur supra humerum sinistru ponebant, porrectum vsque ad latus dextrum. Hic ordo Equitris amplius non extat. In Burgundia anno Domini 1429. Philippus Burgundie Dux instituit Ordinem Equitum, quem vulgari lingua appellant DEL TOSON: quorum Princeps fuit ipse Philippus Dux: & proinde huiusmodi Principatus transijt ad familiæ Austriacæ Imperatorem Carolum Quintum, & ita hodie est penes Philippum II. Hispaniarum regem, filium eius, tamquam Burgundie Ducem. Constat hic Ordo Equitibus vno circiter, & triginta: deferunt torquem aureum, in quo insculpta sunt Ducis Burgundie insignia.

In Gallia anno Domini 1469. Ludouicus XI. Rex Francorum, Ordinem Equitum instituit, cui nomen est Sancti Michaelis. Institutus est hic Ordo in memoriam Caroli VII. Francorum regis, cuius filius fuit ipse Ludouicus. Nam Carolo Aurelianensem Urbem defendenti ad

uersus Anglorum impetum, apparuit Archangelus Michael, cuius ope, & auxilio mirabiliter de hostibus triumphauit, vt proinde huius ordinis Equites ab eo Rege instituti, deferant aureum torquem collo appendum, à quo pender Imago S. Michaelis insculpta.

Cap. VII.

Nonnulla de Societate Iesu auctoritate Pontificia confirmata ponuntur.

Societatem Iesu auctoritate Pontificia confirmauit Paulus III. vt constat ex diplomate Pontificio anno Domini 1540. 5. Kal. Oct. & alio diplomate eiusdem Pauli III. anno Domini 1543.

Institutum Societatis Iesu approbat, & declarat Iulius III. in diplomate Pontificio, quæ sic habet.

IVLIVS Episcopus seruus seruorum Dei ad perpetuam rei memoriam. Exposuit debitum pastoralis officij, cui nos, licet immeritos, prætulit diuina Maiestas: vt fideles quoslibet præserim religiosos, in via mandatorum Domini ad illius honorem, & gloriam, & proximorum spiritualem profectum deambulantes, paternis consueimus affectibus, vt fideles ipsi, dextera Domini sibi assistente propria, aeterna salutis præmium feruentius exquirant, & in eorum pio proposito, conseruentur. Dudum siquidem, per felicis recordationis Paulum Papam Tertium prædecessorem nostrum, accepto, Quod dilecti filij, Ignatius de Loyola, & Petrus Faber, ac Iacobus Laynez, necnon Claudius Iaius, & Paschasius Broet, ac Franciscus Xauier, necnon Alfonso Salmeron, & Simon Rodericus, ac Ioannes Coduri, & Nicolaus de Bobadilla, presbyteri, Pampilonen. Gebeman. Seguntin. Toletan. Visen. Ibredinen. & Palentin. ciuitatum, & dice. in Artibus magistri, in Vniuersitate Parisien. graduati, & in Theologicis studijs, per plures annos exercitati, Spiritu sancto afflato, iam dudum è diuersis mundi regionibus decedentes, in vnum conuenerant: & exemplari, ac religiosa vita Socij effecti, abdicatis huius sæculi illecebris, eorum vitam perpetuò Domini nostri Iesu Christi, atque suo, & successorum suorum Romanorum Pontificum seruitio dedicauerant: & iam pluribus annis verbum Dei prædicando, & fideles priuatim ad pias meditationes, beneque, ac beatè viuendum excitando, hospitibus inferuendo, pueros, & alios rudes salubria dogmata, ad Christiani hominis institutionem necessaria docendo, ac denique omnia caritatis officia, quæ ad animarum edificationem pertinebant, vbique terrarum, vbi peregrinati fuerant, quisque iuxta traditam sibi ab ipso Spiritu sancto gratiam multa cum laude obeundo, laudabiliter in vinea Domini se exercuerat, eorum institutum, sub quadam viuendi formula ab ipsis edita, Euangelica veritati, & sanctorum conformi, vt vinculum caritatis, & vno in ipsis quidem Socijs, & alijs, qui prædictum vellent institutum sequi, conseruentur, approbavit, & confirmavit, & benedixit: ipsosq; Socios, quorum numerum, non vltra sexaginta esse tunc voluit, sub sua & Apostolica sedis protectione suscepit, illisque condendi Constitutiones, & sta-